

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/399/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312216957
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyaková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312216957.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovej a sudkýň JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Dagmar Podhorcovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOŠŤ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 22. októbra 2013 č. k. 18C/8/2013-66, uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 18. marca 2014 č. k. 18C/8/2013-86 a opravnému uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 2. mája 2014 č. k. 18C/8/2013-106 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 18. marca 2014 č. k. 18C/8/2013-86 **p o t v r d z u j e**.

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 2. mája 2014 č. k. 18C/8/2013-106 **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal, aby mu odporca zaplatil titulom majetkovej škody sumu 125 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 330 eur. V dôvodoch svojho písomného rozhodnutia poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, najmä na obsah spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 9Er/457/2010, z ktorého zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podal súdny exekútor na súd dňa 16.07.2010. Súd vydal poverenie 12.10.2010, teda po 88 dňoch. V ďalšej časti prvostupňový súd poukázal na ust. § 4, § 9, § 15, § 16, § 17 a § 19 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a na ust. § 41 a § 44 Exekučného poriadku. Ďalej uviedol, že navrhovateľ sa domáhal škody za nesprávny úradný postup z dôvodu, že k vydaniu poverenia nedošlo v zákonnej 15 dňovej lehote, resp. primeranej lehote. Súd neskúmal, či prišlo k prieťahom v konaní. Zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej, resp. primeranej lehoty, z akého dôvodu a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. Žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená 16.07.2010 a súd rozhodol o tejto žiadosti 12.10.2010, teda nerozhodol v lehote 15 dní. Mal však za to, že ak aj rozhodol po zákonom stanovenej lehote nie z dôvodu, že by nepristupoval zodpovedne k plneniu svojich zákonných povinností, ale z objektívneho daného stavu a neúmerného množstva práce. Navrhovateľ nepreukázal vznik žiadnej škody, charakterizoval ju len v hypotetickej rovine. Tiež nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Preto dospel k názoru, že na strane odporcu konajúceho cestou exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu vo veci, a preto sa už ďalej nezaoberal ani výškou majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy, pretože nebol

zistený právny základ a to zodpovednosť odporcu za škodu. V závere uviedol, že návrh navrhovateľa nepovažoval za premlčaný. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcoví, ktorý mal vo veci úspech nepriznal trovy konania, keďže mu žiadne trovy nevznikli.

Rozsudok súdu prvého stupňa napadol v zákonnej lehote odvolaním navrhovateľ a odvolanie zdôvodnil ust. § 221 ods. 1 OSP s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. a/ a § 221 ods. 1 písm. f/ OSP tým, že v konaní došlo k vadám a to k vade - odňatiu možnosti konať účastníkovi. V konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1 OSP, keď súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP spojenie s ust. § 220 ods. 1, § 221 ods. 1 písm. h/ OSP) a neúplne zisteným skutkovým stavom, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ OSP) a nesprávneho rozhodnutia súdu prvého stupňa, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

V prvom bode svoje odvolanie navrhovateľ zdôvodnil ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. a uviedol, že zásadne namieta skutočnosť, keď súd rozhodol v merite veci na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Podľa jeho názoru súd bol jednoznačne pri svojom rozhodnutí viazaný ust. § 9 ods. 1 citovaného zákona v znení účinnom pred prijatým zákona č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom zákona č. 412/2012 Z. z.. Svojím rozhodnutím de jure a de facto aplikoval princíp retroaktivity, čo je neprípustné. Ďalej uviedol, že súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej jeho nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy je anulovaný značnou nedôveryhodnosťou. Uviedol, že súd nemôže založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Nemal k dispozícii exekučný spis a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať, preto označil ako dôkaz exekučný spis. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemôže nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. K otázke trvania stavu právnej neistoty uviedol, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Právna istota ohľadne riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. V závere uviedol, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritorne rozhodnutie. Poukázal na stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, z ktorej vyplýva, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, napr. nárast ekonomickej trestnej činnosti, rozsah nevybavenej súdnej agendy a pod. Ďalej uviedol, že Štrasburský súd uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám čl. 6 ods. 1 zahrňajúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Súd, ale ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickéj situácie. Nedostatok takýchto opatrení nemôže byť dávaný za vinu jemu a to vo forme tej, že nepresadzoval vydanie poverenia zákonnými možnosťami. Je to predovšetkým štát, ktorý musí plniť svoj pozitívny záväzok vo vzťahu k prerokovaniu v primeranej lehote. On takýto záväzok nemá. Z uvedených dôvodov a vzhľadom na vytknuté procesné chyby žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Súd prvého stupňa uznesením zo dňa 18.03.2014 č.k. 18C/8/2013-86 uložil navrhovateľovi povinnosť, aby v lehote 10 dní od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie vo výške 20 eur a to podľa položky 7 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov. Zároveň uviedol, že ak sa poplatok v určenej lehote nezaplatí bude ho súd vymáhať. Vo výroku tiež uviedol, že navrhovateľ je oslobodený od platenia súdneho poplatku - § 2 ods. 1, § 5 ods. 1 písm. a/ zák. č. 71/1992 Zb.

Uznesenie súdu prvého stupňa napadol v zákonnej lehote odvolaním navrhovateľ a domáhal sa, aby prvostupňový súd s poukazom na ust. § 210a OSP napadnuté uznesenie zrušil, prípadne, ak súd prvého stupňa tento postup nevyužije, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. V

dôvodoch svojho odvolania uviedol, že napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť a tým je odôvodnenie, a preto napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné pre úplnú absenciu dôvodov jeho vydania. Ďalej uviedol, že mu bol vyrubený súdny poplatok vo výške 20 eur za podané odvolanie v zmysle položky č. 7a sadzobníka súdnych poplatkov. Podľa položky č. 7a sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenú nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 sadzobníka súdnych poplatkov. Navrhovateľ podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Navrhovateľ preto nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cbo/39/2007, z ktorého vyvodil, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v prílohe zo zákona č. 71/1992 Zb. (sadzobník súdnych poplatkov) sa súdne poplatky nevyberajú. V takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. V sadzobníku súdnych poplatkov nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľovi bola preto v rozpore so zákonom č. 71/1992 Zb. uložená poplatková povinnosť v prípade, keď ju nemal. V tejto súvislosti zdôraznil, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 ústavy vylúčené. V závere uviedol, že podľa ust. § 18ca zákona o súdnych poplatkoch, z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 01.10.2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z.z., a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012. Do 30.09.2012 bolo podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

Opravným uznesením zo dňa 02.05.2014 č. k. 18C/8/2013-106 súd opravil výrok uznesenia vydaného Okresným súdom Nitra č. k. 18C/8/2013-86 zo dňa 18.03.2014 z nesprávne uvedeného: „Súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 20 eur (navrhovateľ je oslobodený od platenia súdneho poplatku - § 2 ods. 1, § 5 ods. 1 písm. a/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch pol. 7 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov pozn. 5 v zmysle § 172 ods. 2)“ na správne: „Súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 20 eur (položka 7a sadzobníka súdnych poplatkov, zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch). Svoje rozhodnutie odôvodnil postupom podľa § 164 OSP v spojení s ust. § 167 ods. 2 OSP, keď pri chybe v písaní nesprávne uviedol vo výrokovej časti uznesenia, že navrhovateľ je oslobodený od súdnych poplatkov, pričom nesprávne uviedol aj položku súdneho poplatku, v zmysle ktorej uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie.

Uznesenie súdu prvého stupňa napadol v zákonnej lehote odvolaním navrhovateľ a domáhal sa, aby súd prvého stupňa s poukazom na ust. § 210a OSP napadnuté uznesenie zrušil, prípadne ak súd tento postup nevyužije, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. V dôvodoch svojho odvolania uviedol tie isté odvolacie dôvody, ako v odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 18.03.2014 č. k. 18C/8/2013-86.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania v zákonom stanovenej lehote (§ 201, § 204 ods. 1 OSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 205 a nasl. OSP preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa byť viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 211 ods. 1 OSP) a skutkovým stavom tak ako ho zistil súd prvého stupňa, pretože odvolací súd nezistil výnimky ust. § 213 ods. 2 až 7 (§ 213 ods. 1 OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania a s verejným vyhlásením rozsudku (§ 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 OSP) dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Prvostupňový súd správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov

napadnutého rozhodnutia, príp. doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Ustanovenie § 219 ods. 2 OSP dáva možnosť odvolaciemu súdu vypracovanie tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd, čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, príp. na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplní ďalšie dôvody.

Predtým ako odvolací súd pristúpil k samotnému prejednaniu odvolania navrhovateľa zaoberal sa namietanou vadou konania spočívajúcou v odňatí možnosti účastníka konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP).

Navrhovateľom namietané odňatie možnosti konať pred súdom musí byť chápané tak, že odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu (s jeho procesným postupom v konaní), so samou procedúrou prejednaní veci pred súdom (a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatom v napadnutom rozhodnutí). Navrhovateľ v dôvodoch svojho odvolania ani nezdôvodnil, v čom videl uvedenú vadu konania. Odvolací súd preto podrobil preskúmaniu odvolací dôvod navrhovateľa a dospel k záveru, že prvostupňový súd sa v priebehu konania nedopustil žiadnej vady namietanej navrhovateľom v dôvodoch svojho odvolania. Vzhľadom k tomu, že nezistil vady konania, pre ktoré by musel zrušiť rozhodnutie prvostupňového súdu, podrobil rozhodnutie súdu prvého stupňa meritórnemu preskúmaniu a zaoberal sa ďalšími dôvodmi odvolania navrhovateľa spočívajúcimi v tom, že prvostupňový súd nesprávne zistil skutkový stav a následne vecne správne právne posúdil.

Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na Okresný súd Levice dňa 16.07.2010. Návrh na vykonanie exekúcie oprávnený spísal do zápisnice pred súdnym exekútorom dňa 19.05.2010. Súd vydal poverenie 12.10.2010.

Navrhovateľ sa domáhal svojho nároku titulom, že nebolo vydané rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Prvostupňový súd svoje rozhodnutie založil na tom, že súd síce nerozhodol v zákonom stanovenej lehote, avšak z jeho strany nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného do 31.05.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby ju vykonal. Ak súd rozpor žiadosti alebo v návrhu alebo exekučného titulu so zákonom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.06.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/.

Podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku platného do 31.05.2011 písm. b/ podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených a písm. i/ podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých zákon pripúšťa.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku platného od 01.06.2011 podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Z uvedenej úpravy ust. § 44 ods. 2 a § 41 ods. 2 Exekučného poriadku potom vyplýva, že až novela Exekučného poriadku v § 41 ods. 2 od 01.06.2011 zaviedla pod písm. d/, že rozhodcovské rozsudky sú vykonateľné exekučné tituly. Podľa názoru odvolacieho súdu sú preto rozhodcovské rozsudky exekučnými titulmi do uvedeného obdobia aj podľa § 41 ods. 2 písm. i/ Exekučného poriadku. Keďže až novela od 01.06.2011 zaviedla definíciu rozhodcovských rozsudkov v § 44 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku bolo možné až od tohto obdobia aplikovať ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku o tom, že 15 dňová lehota na vydanie poverenia neplatí ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/.

Z exekučného spisu vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia bola podaná na súd 16.07.2010. Súd vydal poverenie 12.10.2010.

Nemožno sa preto stotožniť s názorom súdu prvého stupňa, že sa nedopustil nesprávneho úradného postupu. Odvolací súd sa však plne stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa v tom, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno pri preukázaní vzniku škody, nakoľko nepredložil na súd relevantné dôkazy dokumentujúce skutočnú výšku škody, a preto jeho námietky uvádzané v odvolaní sú irelevantné. Taktiež je potrebné súhlasiť s tým, že navrhovateľ nepreukázal žiadnym spôsobom dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy, o ktorej tvrdil v žalobe. Keďže nebol preukázaný vznik škody, nebolo už potrebné ďalej sa zaoberať ani príčinnou súvislosťou medzi postupom súdu v exekučnom konaní a eventuálnym vznikom škody alebo nemajetkovej ujme.

K odvolaniu navrhovateľa týkajúceho sa stavu trvania právnej neistoty odvolací súd dodáva, že navrhovateľovi nemohol vzniknúť stav právnej neistoty, nakoľko právna neistota je odstránená až vydaním rozhodnutia vo veci. Exekučné konanie bolo právoplatne zastavené, pričom odvolací súd poznamenáva, že titulom pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bol rozhodcovský rozsudok. Navrhovateľ uplatňoval svoj nárok na vydanie poverenia na základe nulitného právneho aktu, pre ktorý bolo exekučné konanie zastavené. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa (§ 212 ods. 1 OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné a napadnuté uznesenie podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

Navrhovateľ v dôvodoch svojho odvolania proti uzneseniu, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok podľa položky 7a sadzobníka o súdnych poplatkoch za podané odvolanie v sume 20 eur uviedol, že nie je riadne odôvodnené. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je nielen garancia a poskytnutie ochrany ohrozených alebo porušených práv zo strany súdu, ale aj poskytnutie súdnej ochrany v určitom rozsahu a predovšetkým kvalite. K určujúcim znakom práva na spravodlivé súdne konanie patria aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na rozhodujúce (relevantné argumenty) jednotlivých strán. Požiadavka riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia vyplýva nielen z potreby účastníkov mať možnosť dozvedieť sa o dôvodoch a príčinách, pre ktoré súd rozhodol určitým spôsobom, ale aj z prípadnej potreby skutkovo a právne argumentovať proti vydanému rozhodnutiu súdu v rámci využitia riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov. V tejto súvislosti už Ústavný súd SR vyslovil, že všeobecný súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (IV ÚS 115/03, I ÚS 241).

V danom prípade stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti spočívajúce len v citácii aplikovanej právnej úpravy zákona o súdnych poplatkoch vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 OSP a nenaplnia intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. V danom prípade je predmetom rozhodovania len deklarovanie vzniku poplatkovej povinnosti za navrhovateľom podané odvolanie, čo z obsahu zákonných ustanovení, zákona o súdnych poplatkoch, ktoré boli v napadnutom uznesení vymenované (t.j. ustanovenie o vzniku poplatkovej povinnosti

podaním odvolania o sadzbe poplatku v odvolacom konaní, o poplatníkovi v odvolacom konaní, o konkrétnej položke zo sadzobníka súdnych poplatkov) vyplýva v plnej miere a bez akejkoľvek pochybnosti. V žiadnom prípade sa nemožno stotožniť s tvrdením, že dôvody rozhodnutia možno hádať, ako z obsahu odvolania vyplýva. Nie je podstatné, či rozhodnutie súdu obsahuje ucelenú časť s výslovným uvedením nadpisu „odôvodnenie“ alebo odôvodnenie nasleduje bezprostredne po výrokovej časti ako je to v predmetnom prípade. Podstatou súdneho rozhodovania je totiž poskytovanie materiálnej právnej ochrany dotknutých práv, nie prepiaty formalizmus pri koncipovaní súdneho rozhodnutia.

K tvrdeniu navrhovateľa, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, avšak spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, odvolací súd dodáva, že tento výklad navrhovateľa ignoruje ustanovenie zákona o súdnych poplatkoch a to § 2 ods. 4 tohto zákona, podľa ktorého poplatníkom je ten, kto podal odvolanie, § 5 ods. 1 písm. a/, podľa ktorého poplatková povinnosť vzniká podaním odvolania a § 6 ods. 2, podľa ktorého sa poplatok podľa rovnakej sadzby vyberá aj v odvolacom konaní vo veci samej. Takýto výklad navrhovateľa je účelový v rozpore so zákonom i zámerom zákonodarcu a viedol by k záveru, že v podstate žiadne odvolacie konanie by nepodliehalo súdnemu poplatku, keďže poplatková povinnosť za odvolania voči žiadnej žalobe v sadzobníku súdnych poplatkov uvedená nie je. Je zjavné, že navrhovateľom prezentovaný výklad je tendenčný. Ani z dôvodovej správy, na ktorú odkazuje nemožno žiadnym spôsobom vyčítať zámer zákonodarcu oslobodiť predmetný druh konania od súdneho poplatku za odvolanie. Zavádzajúca je aj citácia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/39/2007, ktorý hovorí len to, že iné súdne konania (nie odvolacie konania), než ktoré sú uvedené v prílohe zákona o súdnych poplatkoch nemôžu byť analogicky spoplatnené. Záver o vylúčení analógie v poplatkových veciach je ustálený a nesporný, nemá však žiadnu vecnú súvislosť so súdnym prípadom (poplatková povinnosť nebola stanovená analogicky).

Nesprávnym je aj stanovisko odvolateľa k aplikácii ust. § 18ca zákona o súdnych poplatkoch riešiaceho určovanie poplatkovej povinnosti v konaniach začatých do 30.09.2012 (ako je tomu i v predmetnom prípade). Predmetné prechodné ustanovenia s cieľom predísť nežiaducej retroaktívite ustanovuje, že z úkonov navrhnutých alebo za konanie začaté (pričom, ak je sadzby poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni - § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch) do 30.09.2012 sa vyberú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012 (kedy bolo konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom oslobodené od platenia súdnych poplatkov) a to i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012.

V danom prípade však úkon - odvolanie bol navrhnutý 14.03.2014, preto správne Okresný súd pristúpil k aplikácii právnej úpravy poplatkového zákona účinného v čase vzniku poplatkovej povinnosti. Keďže v danej veci ide o súdny poplatok (odvolacie konanie), pričom bolo podané po 30.09.2012 nešlo ani o úkon a o konanie začaté do 30.09.2012, preto ak súd prvého stupňa vyrubil navrhovateľovi za podané odvolanie súdny poplatok podľa položky 7 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov jeho rozhodnutie je vecne správne. Z uvedených dôvodov odvolací súd aj napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnuté opravné uznesenie súdu prvého stupňa (§ 212 ods. 1 OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdiť.

V danom prípade súd prvého stupňa opravným uznesením opravil výrokovú časť uznesenia, kde správne uviedol položku 7a sadzobníka súdnych poplatkov. Súd prvého stupňa postupoval správne podľa ust. § 164 OSP. Napokon, navrhovateľ ani nenamietal postup súdu podľa tohto zákonného ustanovenia. Zotrvával na dôvodoch, ktoré uvádzal v odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie. Týmito odvolacími dôvodmi sa odvolací súd vyporiadal tak, ako je vyššie uvedené. Z uvedených dôvodov odvolací súd opravné uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a §142 ods. 1 OSP a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v odvolacom konaní mu žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.